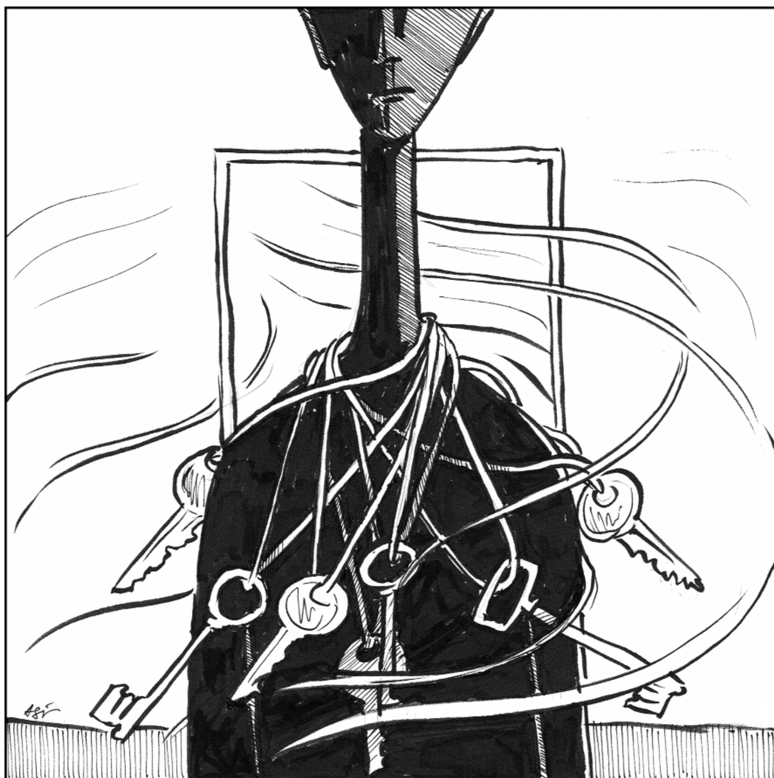

Ilustrimi nga Salih Lutolli

ROJE BORXHI

Sevdail Zejnullahu

(poezi të botuara – 2018)

MOS NA LE ZOT PA MBRETËR

Kur nuk kemi mbretër
Mbretërit çdo ditë e më pak na mungojnë
Kur nuk kemi fjalë
Fjalët çdo ditë e më pak na vrasin
Kur nuk kemi zambakë
Hiri i tyre na shijon çdo ditë e më pak
Kur nuk të kam pranë
Dashuria jote çdo ditë e më pak më mungon
Ndaj dua që gjithnjë të të kem pranë
Të mbjell shumë zambakë
Të derdh shumë fjalë
Të jetoj me Ty dje e sot e nesër
Ndaj dua të bëhem mbret
Të mos më mungojë
As fjala
As madhështia
As dashuria

Eu
Për pak e harruam luginën e mbretërve
Mos na le Zot pa Mbretër
Pa fjalë që ka rrënjë aq thellë e aq lart,
Kurrë s’do dinim si të bëhemi Mbretër

PËRTEJ ËNDRRËS

Këtej ëndrrës toka
Përtej ëndrrës qielli
Unë në mes
Dhe vetëm pak përtej
Një derë vetëm për hyrje
Një derë vetëm për dalje
Për hypërdalje
Për dalëpërhyrje
Ec e merre vesh këtë lojë
Që kurrë s'ia njoha fundin

Në muzgun e shtatë
Vetë i pata ra derës së ëndrrës
Pa hyrje
Pa dalje

Dhe në shesh në ndrita yjesh
Që thyhen në ujin e thellë
Fytyrën e Kleopatrës ruaj
Këtu e mijëra vjet
Pastaj ika prej ëndrrës
Para me doli shkrimi
Madhështinë e tij të llahtarshme ruaj
Këtu e mijëra vjet

Medet
Po... si s'më treguat o miq se shkrimi ish sall ëndërr

SHTATË ÇELËSA DHE NJË DERË

Thashë i kam shtatë çelësat e asaj dere
The megjithatë mos trokit në derë
Nëse nuk je gati të hysh brenda

Thashë i kam shtatë shkronjat e asaj fjale
The megjithatë mos ma lexo ëndrrën
Nëse nuk ma shkruan zhgjëndrrën

Thashë i kam shtatë vragë në qafë nga toja e shtatë çelësave
The megjithatë prit para dere për çelësin e vjetër

Dhe ja ku po të shoh aty prapa derës
Po pret e po pret me dorën në përmjet
As nuk më vret as nuk më thërret

E çelësi i vjetër tretur në det

ASGJË PËRTEJ ËNDRRËS

Ma mbylli daljen
Me çelësin e hyrjes
Pastaj mori tojën e purpurt
I lidhi nyje fjalët
Dhe u ul në fronin e madhërisë së padukshme
Tani nuk mund ta thërras më as daljen
Sepse hyrja ka mbetur jashtë
Fillova ta shaj edhe harrimin
T'i them gjithçka atij pusi
Që kurrë nuk diti ta mbyllë atë derë
E ta lë jashtë ëndrrën
Në zhgjëndërr do t'ia gjeja daljen
T'i them që t'ia mbyllë ëndrrës hyrjen
Me gërshërë t'i presë nyjet e fjalëve
Pastaj në tojë të purpurt
T'i lidhja ëndrrat fije-fije
Po ti mbete se mbete në ëndërr
Dhe çelësat i mban vetë
Kur do i hap hyrjet
Kur do i mbyll hyrjet
Mjer' ai që i pret daljet

Çelësin varur në qafë
Dhe e kërkon ne erë
Keni parë kështu ndojherë?

LIRIA DERGJET NË SPITAL

Liria është sëmurë rëndë
Dergjet në shtrat të spitalit ende pa diagnozë
Infeksion sulm zemre sulm truri kancer në zorrën e trashë?
Kush s'e di
Mendohet të jetë keqtrajtuar brutalisht nga njeriu
Dhe tash as nuk vdes as nuk ban lum'

Thanë dërgojeni te ndonjë faltore
Ndoshta i del ilaç
Ose në ndonjë ankand publik
Shiteni si për lesh
Këtë dreq
Se mjaft na e piu gjakun
Na i futi dridhmat n'asht
Le t'i paguajë tani të gjitha
Sa borxhe i ka njeriut
Edepzëzja

Në zyrat e gjendjes civile
Dosja e lirisë rri e hapur

NË PRITJE TË MJESHTRIT

Në Qoshe të Vogël të Sheshit të Madh
Rrinë Mjeshtrit
Presin radhë për të shitur mjeshtërinë e vet
U mbush qoshja e vogël me mjeshtër
Sa shumë mjeshtër
S'kish vend më për kërkuesit e mjeshtërve
Të gjithë u bënë mjeshtër
Të gjithë kërkonin mjeshtër
As mjeshtri mjeshtër s'gjente dot
Vetë kishte dalë ta shiste mjeshtërinë e vet
Mjeshtërit dhe mjeshtër që kërkonin mjeshtër
U mbush sheshi
Askush nuk punonte më
Nuk kishin kohë
Kishin dalë ta shisnin mjeshtërinë e vet
Në Qoshen e Vogël Punëdhënësit
Prisnin në radhë me ditë për të gjetur mjeshtër

LUG a BREG

I madh Lugu
Nga poshtë i shikon flamujt
Kur ngrihen në Breg
Pas çdo beteje të fituar

Aq i madh lugu
As bregu varrin s'ia zë
Aq prek qiellin bregu
Sa rrënjët lugu s'ia zë

Si nuk mu kujtua
T'ia falim përrallës këtë lug
Që duket aq i vogël nga bregu
Me një flamur mund ta mbulojë

Aq i vogël ai lug
Këngën e ëndrrës nuk e zë
E bregu?

Heshtin flamujt

Syrit tim i bie të fikët
Nuk di nga ishte Lugu nga Bregu

ROJE BORXHI

Merr borxh me buçuk
Jep borxh me buçuk

Druaj mos po m'i lajnë të gjitha borxhet
Druaj krejt çka mbetet pas tij
Askujt asgjë nuk i duhet
Pastaj ëndrra mund të na përsëritet
Ajo përrallë e njëjtë

Ai det i mbyllur në guacë

Ndaj vazhdoj ta ruaj të mos më kthehet
E di krejt çfarë kam dhënë është shumë pak
Se njëherë është vetëm njëherë ëndërr

Hapu guacë të dalë ai det
Përralla e 1002-të me u shkrue po pret

Jep borxh me buçuk
Merr borxh me buçuk